

כח המחשבה

"כל סבוכי הדעתה שבבני אדם וכל הסתירות הפנימיות של יחיד
טובל בדעתו באים רק מפני העורפלים המצוירים במחשבה על דבר
המושג האלهي, שהוא ים שאין לו סוף וכל המחשבות כוון, בין
המעשיות ובין העיווניות, ממנה הן נוכחות ואליו הן שכותה."

טיריך יאריך – מרב זאך.

"אותה המחשבה היסטורית, שהיא באמת ראיית הכל, היא מחשבת
החיים בעצמה, המחשבה שהיא יטרד החיים וכל המפעל, וכל המגמה
והנטיה של החיים, המחשבה העלונה והמקורה שבנשמה, שמננה
החיים נשאים, וועל פיה החיים מסתגנים."

או רואן הקודש

← ג'ז'ר ג'ז'ר
פערן
הרוב קירן
המוחשבת של האינטלקט אינה אלא ביטוי קטן, יתגה, מיאומר
המוחשבת של 'המוחשבה היסטורית'.

מוחשבה-יסודית היא מוחשבת החיים עצמו - לא המחשבה שבmmo
האדם, שבאיןTELקט, אלא זו הקיימת בשושן אישיותו, בכליותו כל
מוחשבותיו הרגשותיו והתנהגותוינו, המחשבה שהיא יסוד מדיניות
חייו. האידיאות, נקודת החיים הפנימית שבכל אדם ואדם. או כפי
שמתבטא הרבה ל�מן: "המוחשבת המוחות של כל החיים ושרש כל
המוחשבות כוון".

הספרות תתקדש, גם הספרים יתקדש, יתרכזם העולם
להפוך את פחה הגדול והעדין של הספרות, – ברמת מסוד
הרווחני בעולם בכלל עילוין.indeed קאור זיפרין, הקביעה
האיתנה תקבע את שלה, התובעים הם נשמות רבות
צמאות, נשמות מראישות, מכירות בתקמות פרצוף של
המבלאים ומטגנים את טמאות הניעון שבסופרים רביים,
שלא תבכה איתה כל קילצה מוקנית, כל הלבשה שירית,
עלקב הלב מכל ואנש הוא¹⁴⁸⁵. רום טמאה זה הכל רום
הטמאה בכלל עבר יבר, יבטל מן העולם וכליל יחלף
ומספרות תתקדש, וכל ספר יחל לדעת את הרומיות ואת
הקדש שבבעודתו, ולא יטבול עטו בלי טהרת נשמה
זקחת רעיון. לפחותTKDIM במחשבת של תשובה, הרוחני
תשובה עזקים לפני כל יצירה. אז יצא סיצירה בטהרה,
רום ד' תחול עלייך ונשפט הואי כלו, תגבל בה אפר' אשר
תקמת סופרים TKR¹⁴⁸⁶, יאמר לישראל עוד: "זאת זאת
בריתנו אומך ד' רוחי אשר עלייך זכרנו אשר שמת'
בפיק לא ימושך מפי זרעך ומפי זרעך זרעך, אמר ד'
מעיטה ועד עולם"¹⁴⁸⁷.

ההילה
סלאה
סלאה
סלאה

המחלקה הפורה של הדור

ו חיקי כב

הפטוןיה

סידחה חיקי

ו צוין הצעץ הצעז

גאנזק דע

"அங்கூர ரிவாஜ டா"

ו נטונקה டோ நாள்கள்

கு. பக்க செ

தைடா-சீயூ

வகூர செயூ

பொலின்கா ஜெரூ

ஏந்தேரை சௌல்.

ஏன்?

המחלקה הפוראה של הדור אין מקוטה העוקרי לא בלב, לא ברגש, לא בתאה ובקשות, לא בידים פועלות אן ולא ברגלים אצאות לנטעה, אף על פי שבל אלה חולמים ונכאבים חםם. אבל יסודה של המחלקה חזא תפה, - בבח המחשה. בראש פסגת המחשה, החובקת את הפל, מסתתרת מוחלה עזה שהיא עמqua מכל שפה מרגלית, ובשבילה לא בין איש שפט רעהו, וכל תמקירים הגדיריים שמם הם נספנות להגדיל את התחרוכיות של החליל האנוש, ציגנו רוזות וכלוות. גם מבלי חקר קרבנה, הוננו רואים, שתפשה לכל מכובדי הדור היא רק המחשכה. עקמונו הרבה אמן הוא נמשך אל חזרם על ידי התגעשות של מהותה, על ידי תפיסקה על איזה ארכיאק סנסטיביטים שלו ועל ידי קלות תרעצת. אבל הסבה הפנימית שפסיבת כל אלה היא תဏעה המחשכית הפלולית, שפצאה מקום במוחם של הבוחות הפועלים, על ידי מה שבסאה לבקש חשבו על כל העואצ' של חרגש שהיה להם מזו בלבכם על ידי החרgel, מתגוך והמוציא ברב או במעט, ולא מצאה ירים להעמידו על ברורו מכל אדריכין. הם דומים שפצאו רק אדריכים החיים, של רגש בלבד דעת, של פרדנוט ומרך בלבד אמן לב וגבורה כתמים, ויחם לבכם בקרובם. ומתחז' שלא מזאו דרך סלולה איך לטעair באור הרעת על חרגש המשרם מימים היימר עתיקים וגס היותר טובים לאפטננו, לרוםם את כל נקדותיו הפרטיות עד נקירתה הגבה של השכל המתנשא, החושך וחוקר נטבות עולם, החפש לסל לו את אrho במדוע כתמים, העומרת למעליה אפלו מן הרים מות הפטיסטי, על-כן פנה לו אל הזולול והשלילה. מכאב לב ומפש מרה,

ומאפס מכאן לחיים גספחו רבים ללחמים, במפלגות באלה שלא יכירים שם מקומות כלל, ומוסרים את חילם לזרים. נרחם על אלה האמללים, בנינו ואיתנו הופכים בים זועף של אורות ורחניות, שעוז בשות יותר מכל חלי ומרה. נושיט להם וברים טובים, דברים נחותים, מלאים שכל מפיקים שקט ואמן, על ידי אותו הפת עצמו שטולטל אותו לתוך מזבו חנרצש וויתרות. כי מה הוא הפת הפעול את כל ההשנים הגמץיס בקרבו, שבגלל אונגו בל-בך טוביים אם לא בספרות? וכיון שהספרות פועלת עליו בל-בך קרבת, מזון שرك בפה למחשבי שבקרבה היא פועלת. אף על פי שנקבוץ בותחה גם לג הרבה וברים מתחומים ומלוחים לביר, אבל מבל-מקום אם לא זהה לה בסיס מחשיבי אי אפשר שותקים ותקנה בל-בך לבבות, להרים ולבלע באבן סיימתני.